

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ.

Zis'a Isus: „Eu sunt calea, adevărul și viața.“

ANUL: IV.

Apare în fiecare lună odată.

Abonamentul:

Peun an 3 cor. 50 f., pe 1/2 an 1 cor. 75 f.
Pentru străinătate 4 cor.

Abonamentul să se trimeată la Szida Tódor Körös-Bökény. (Mai nainte Buttyin,) com. Arad.

Toate scrierile să se trimeată la adresa: V. Berbecar la Körösbököny.

Mare-i Domnul!

Jertfe de oameni.

Mare-i Domnul! [putere,
Lumea 'ntreagă vestește vecinica-i
Prin munși, prin văi, prin tot locul,
O vestesc toate faptele lui:
Mare-i Domnul!

Mare-i Domnul!
Cel ce-a murit, privește marea lui iubire,
Pentru noi cum s'a jertfit El,
Oh, cântă-i lui din sâmfiri sfinte:
Mare-i Domnul!

Mare-i Domnul!
Pe-ai sei îi poartă El, cu credincioșie.
Poporul seu să-i cânti cu-un zel
În toată vremea-a ta cântare:
Mare-i Domnul!

Mare-i Domnul!
Din cer veni-va El odată în mărire.
Atunci sună din loc în loc
Cântarea celor sfinți într'un chor:
Mare-i Domnul!

Pe o nalțime de munte a țarei Moria stă figura cea naltă, maiestroasă a unui prinț alui Dumnezeu mai bătrân de o sută de ani, de laturea lui un copil gingaș, liniștit, fiul bătrâneței sale. În tăcere și închinăciune privesc amândoi o vreme sus în catedrala cea albastră a cerului. Ca o adiare recoroasă de munte cuprinse pre cel cărunt o groază sfântă a apropierei Dumnezeului celui preainalt, care umple toate. Oare cum ar și cugeta el altcum la El decât cu respect de onoare, care 'i s'a descoperit în ființa sa măiestroasă ca *El-shadai*, ca Dumnezeuul atotputernic! (1 Moisi 17, 1.) Cum să șovăiască el, a-i aduce ce-i mai bun, ce-i mai mare ca jertfă, ce mâna lui i-a împrumutat! Cu sîrguință bărbătească zidește el un altar din petre

necioplite și pământ consacrat și pune pe el lemne multe. Apoi împlinește fapta cea mai grea, ce poate suporta o inimă de părinte: plin de mișcare în inimă, dară nu mai puțin plin de liniște Dumnezeuască leagă el pre Isaac, unul născut al seu, fiul cel de mult dorit pe altar, ca să-l predea Dumnezeului seu. (1 Moisi 22.)

Era oare aceasta esprimarea temerei celei mai mare de Dumnezeu, sau era o ispitire a păgânismului, care pre Abraham, purtătorul cunoștinței celei mai clară de Dumnezeu, îl conduse la acest pas? Pe toți munții în jurul muntelui Moria flăcărau pe aceea vreme focuri de jertfe. Ca minuni adânci ca mara să păreau fiilor Canaanului cele două enigne mari, nescrutabile ale vieții omenești: nașterea și moartea. Așa aproape să părea lor Dumnezeu în crearea și murirea fiului pământesc, că îl traseră în sferele ființei pământești (cultul Baalului). Și într'atâta ajunse orbirea cea grozavă, că ei nu aflau ceva mai vrednic pentru Dumnezeu decât jertfirea vieții tânăre a întâinăsçuilor lor. Mameadânc sâmtitoare junghiau pre iubiții lor copii fragezi și-i ardeau figurei celei cu capul de taur a Molochului, numai ca se afle milă și pace Dumnezească pentru inimile lor sfâșiate. Părinți de voie tare nu cruțau pre fiii puterei lor pentru al-

tar și ascundeau corpurile cele cărbunite în temeliile palaturilor sau cetăților, cari să sileau ei a le zidi. Martorii zilelor străvechi a acestor rătaciri pioase a neamurilor de demult stânse ne-au rămas. Oare nu trebuia ca aceste datini ale contimporenilor păgâni să-și smintescă efectul lor spre străinul cel ales? Putut-a fi numai uriciune și scârba, cu cari să uita el la ei, sau doară nu-i puneau chiar și ci nainte întrebarea, că oare nu s'ar cuveni a aduce Dumnezeului celui preainalțși cea mai mare jertfă? Nu, nu într'acest mod s'a copt în el aceasta hotărîre, a jertfi pre fiul seu cel dela Dumnezeu cerut și de Dumnezeu promis pe altarul de foc. Era glasul lui Dumnezeu, care i-a ordinară lămurit: „Ia pre unicul teu fiu, pre care tu îl iubești, pre Isaac, și mergi în pământul Moria și-l jertfește acolo pe un munte, care eu ți-l voi spune!“ În el suna cu o claritate liberă de vecleniă: dacă accia, pot să dee zeilor lor ce e mai prețios, mai bun, oare tu sta-vei napoia lor? Dacă cuprinderea lor cea întunecată despre Dumnezeu pretinde așa lucruri mari, cum ai putea tu îndrăsni să dai ceva mai slab pentru lumina cea măreață a descoperirii, care ți-a răsărit? Scoală, fă odată proba pe cultul teu Dumnezeesc! Și dovedește în el iubirea ta cătră Dumnezeu! Dacă Dumnezeu

în fapt și bunul cel vrednic de iubit, de care te ții tu cu toată inima, tot sâmtul, din toate puterile tale, atunci arată, că și Isaac, care-i fiul iubirei tale, de care-i legată inima ta cu toate ale ei, nu-i pedică iubirei tale predată lui Dumnezeu. Rupe-l dela sânul teu! Dovedește, că Dumnezeu și ție nemărginit mai mult decât iubirea cea mai bună către oameni și copii! Pune pre Isaac pe altar!

Și Abraam ascultă de glasul dumnezeesc, și el stătu proba, cu care Dumnezeu, nu păgânismul îl ispită. Pe nălțimea Moriei să poate vedea: temerica sa de Dumnezeu nu cunoștea hatar în predarea sa, iubirea sa Dumnezească nu cunoscă pedici a iubirei creaturei. „Acuma o știi, că te temi de Dumnezeu, și nu ai cruțat pre unicul teu fiu pentru Mine.“

Serviciul Dumnezeesc al idoloilor nu putu întrece serviciul cel sfânt Dumnezeesc în claritate. Prințul lui Dumnezeu nu numai pre Isaac l-a dat, ci pre sine înșisi — fără rezervare; pentru aceea și fu acela altar de peatră locul unei descoperiri nouă de Dumnezeu: Dumnezeu în mărirea sa creatoare ca *Elohim* era, care aduse pre Abraam în ispită, dară Dumnezeu în legământul și îndurarea milei, care îl opri prin gura servului seu, când el arădica deja cuțitul cel de peatră cu mâna tremurândă.

(V. 11.) Nu cu numele seu de Iahve, care mai târziu fu cunoscut lui Moisi (2 Moisi 6, 3.), dară în știința sa de Iahve să descoperi Dumnezeu credinciosului seu serv. Tocmai aceasta formează sâmburele și steaua și în cuvântul cel înnoit de binecuvântare preste Abraam. „Eu am jurat pe mine însumi, zice Iahve, pentru că tu ai făcut aceasta și nu ai cruțat pre unicul teu fiu, că te voi binecuvânta și voi înmulți sămânția ta . . .“ Acesta-i dară fructul cel frumos al Moriei: Lumină și binecuvântare nouă Dumnezească, fructul adevăratului serviciu Dumnezeesc și iubirei deplină Dumnezească.

Fapta jertfei de pe Moria e o predicăție către toți, cari sunt de credința lui Abraam. Ca o hirogliă vorbitoare stă ea peste întrarea istoriei tuturor sfinților și amintește cu glas gingaș, Dumnezeesc enigma deplinei milă Dumnezească: deplină predare, a iubirei desinteresată. Cu apostolul cel luminat de spirit ne aduce ea îndemnarea: „Aduceți corpurile voastre ca jertfe vii, sfinte și bineplăcute, care este serviciul vostru cel rațional!“ (Rom. 12, 1.) Și precând o ascultăm noi cugetând, să privim dela muntele Moria spre culmea Golgota. O privire într'adevăr îndepărtată, o privire, care toți aceia o dobândiră, cărora le-a fost vecinica mărturisire: „Ei nu au iubit viața lor până

la moarte!" (Apoc. 12, 11.) Acolo învața altarul crucei cu exemplul neîntrecut, cum trebuie înțeles serviciul cel adevărat Dumnezeu: „Dumnezeu n'a cruțat nici pre Fiul său, ci l-a dat pentru noi; cum nu ne va da toate dimpreună cu El?" (Rom, 8, 32)

Din Wge.

Rugăciunea învingătoare.

Teodor Cuyler scrie: În biografiile biblice mai sunt diferite femei bune amintite, cărora noi datorim multămită, afară de mama de model Anna, de fiica Rut și Tabita, care a câștigat acului de cusut o deosebită consacrare. Una din acestea era femeia siro-feniciană, care veni la Isus și-l rugă, a scoate din fiica ei chinută dușul cel necurat. O vreme să parca că o ține învățătorul departe dela sine, ca să cerce soliditatea credinței ei. Dară precum orbul Bartimeu să ruga ca tot mai cu deodinsul pentru îndurare și câștigă învingere. Atunci zice Mântuitorul cătră ea cu compatimire: „Du-te! o femeie, mare este credința ta; făcă-ți-se precum voiești!" Și așa dădu El credinței celei mare, ce ar fi tăgăduit credinței celei puțină.

Rugăciunea învingătoare nu e o constringere și apăsare față de un Dumnezeu nevoios, ci e ruga internă a slăbiciunii și a scădinței în urechia cea deschisă a Unuia, care știe bine, ce-l mai bun pentru noi. Una din lucruri înse, care-i de sigur mai bună, este, a avea încredere deplină în Dumnezeu. El nu să târguiește cu îndurarea sa, dară nici nu o aruncă, cum aruncă uneori un părinte nebun banii flului său prădător. Noi trebuie să ajungem în pozițiunea dreaptă și să și rămânem în ea. O credință sinceră, plină de încredere, o credință,

care nu se lasă sedusă prin descurajare, nici când nu se va ruga pentru ceva, fără ca să dobândească binecuvântări adevărate, prețioase. Așa o credință face o pozițiune a lucrurilor, care îi apar lui Dumnezeu ca înțelepte, a da ceva, ce El de altcum ar fi tăgăduit.

Sunt multe lucruri în providența iubitoare a ceresului nostru Părinte, în care ar trebui să ne învoim. Noi ar trebui să ne predăm necondiționat și fără murmur zicând: „Nu am deschis gura mea, că tu, Doamne, ai făcut-o." Credința copilărească a scris adeseori astfel de cuvinte jos cu lacrimi și le-a îngropat ca inscripție, pe peatra mormântului, care acoperea pre un favorit. Dară sunt multe lucruri pe calea vieții noastre, cărora nu ar trebui să ne subordinăm, cu care trebuie să ne luptăm și să le învingem. Dacă zeul științei și artei ne oprește calea, trebuie să-l punem din cale. Dacă să pun greutăți în calea datorințelor noastre, a îndepărta muntele. Părinții, acăror copii nu sunt încă pocăiți, nu trebuie nici de cum să se uite la așa o stare în liniște multămită. Și nici duhovnicul unei adunare nu are drept la aceea, a lăsa să treacă preste el aceea faptă înfricoșată, ca evangelia să rămână așa de neputincioasă spre mulți și nici un suflet nu să pocăiește. Causa, pentru care în multe adunări nu sunt deșteptări, zace într'aceea, că suntem mulțamiți cu aceea, că nu să întâmplă.

Accea mamă siro-feniciană ar fi făcut o foarte mare nedreptate, dacă s'ar fi umilit simplu și ar fi mers acasă sub descurajarea părută. „N'a fi bine, Ioane, până nu ajungi sub „apucarea cea tare!" Așa zise ușurul cătră Brown, care era un pescar de soi rar pentru suflete. Într'aceea zace una din secretele rugăciunii ascultată. Femea Cananeă a ajuns scopul ei, și spiritul cel reu fu scos din fiica ei, pentru că ea veni sub „apucarea cea tare" a medicului

dumnezeesc. Dumnezeu nostru sus în cer e un stăpânitor înțelept și puternic, și noi aici jos suntem oameni corespunzătorii, lucrătorii liberi. Ca un stăpân ne-a ordinar El nouă a ne ruga, și totdeauna a ne ruga. A înceta cu aceasta sau a o părăsi, ar fi păcat. Iar Dumnezeu își rezervează acest drept, a ne da cererea noastră, când îi place lui și de tot cum îi place lui. A noastră datorință e, a cere, și este dreptul lui Dumnezeu, a da răspunsul așa, cum îi se pare lui mai bine.

Din Wge.

cuvinteze pentru aceasta, Dumnezeu îți respălătească!" Și era o zi frumoasă pentru amândoi. Mai multe jumătăți de oare șezu tânărul lângă patul mamei. El ceti, și amândoi vorbeau despre lucrurile cele mai adânci și sfinte. Nu-i mai era gândul la frumuseța pădurei, nici dorința după petrecerea cea veselă n'a mișcat inima tânărului. Și Dumnezeu îl binecuvântă adânc și mai adânc, și tânărul a ajuns astăzi bărbat, care vestește onoarea lui Dumnezeu în chemarea sa.

Din Wge.

Doamne, ție-ți aduc toate.

Într-o familie din șese membri s'a vorbit la dejunare, că vor merge Dumineca viitoare la iubiții buni pe țară a petrece. Bucuria copiilor era mare, că era acolo o pădure atât de frumoasă la forestărie, unde locuia moșul. Și pădurea era farmecătoare. La rugăciunea de dimineața cântăra versul: „Doamne ție-ți aduc toate“, și buzele tănăre au sunat atât de vesel cântărea. Duminecă dimineața nu s'a sămțit bine mama casei. În modul ei cel desinteresat mai voia să rămână ea acasă în locul servitoarei credincioasă și lăasă, ca cei patru copii să meargă în pădure cu tata lor. Când își luară toți rămas bun, să puse ea în pat, în fapt ostănită și slabă. Deodată, când voia se dejunese ceva la zece oare, să deschisă așa și fiul cel mai mare, un primii, de șeptesprezece ani, aduse tasa cu mâncarea la patul mamei. „Dapoi fiule, tu ar fi trebuit să mergi cu ceialalți! Ce-ți pică în minte?“ „Oh,“ zise el și o sărută cu iubire, „eu nu putui merge cu ei, deși mersei cu ei o cale îndelungată, și deodată, îmi sună cântărea de dimineața în inima: „Doamne, ție-ți aduc eu toate!“ atunci trebuia să gândesc, și bucuria mea permisă pentru altă bucurie, a fi la mamuța mea.“ Ochiul mamei să umezi: „Dumnezeu te bine-

Din Făurie.

Ce mai oameni onorați sunt totuși aceștia pocăiți! Aseculă numai: „Bim, bam!“ Ce-i aceasta? Sunetul clopotelor! Dapoi și pocăiții au clopote? Oh, nu! Ei nu sunt așa bogați, ca să-și îngăduie acest lux, și de altcum nu au o lipsă de așa ceva, ca ei știu când trebuie să se aduce la rugăciune și fără de sunetul aramei; căci „când clopotul inimei va suna, tânăre bătrân la Domnul s'a aduna“ și „oare să rămân acasă, când îmi sună clopotul,“ sunt cântări plăcute și cunoscute întră ei. „Bim, bam, bim, bam,“ așa sunau clopotele în R. cu puținei ani mai înainte, când mergeau pocăiți din alte comune cu grămada acolo la adunare, sau și la îngropăcinea vre-unui pocăit. Și cine a arangeat aceea, oare judele s'au alt om văzut? Nu, ei d-l preot. Toate spre onoarea pocăiților.

„Bim, bam, bim, bam,“ sunau nu de mult clopotele în P., spre onoarea pocăiților, când mergeau cu gloatele spre apa Crișului, unde s'au botezat mai multe suflete pocăite. Și aici neaflându-se om, care ar fi voit să tragă clopotele, să puse d-l preot cu propria sa mână și în propria persoană, și trase clopotele spre onoarea pocăiților. Îi și mulțămim frumos ostăneala, cu care s'a arătat așa de brav în așa mare căldură de vară. Noi

numai ne minunăm, cum o putu face în propria persoană, în așa căldură, când nu i-a plătit nimenea ostăneala. Aceea o știm noi bine, că oamenii sei au să plătească pentru că se trag clopotele pe stana lor, și și atunci le dă d-l preot în mâna căruiva pruncaș ca să le tragă, dară aici o vedem, cât de mult știe prețui pre pocăiții. Hapoi d-le preot, îl iertat și altădată să tragă clopotele, pre noi aceea nici de cum nu ne strică și d-tale îți face — exercierca corpului și circulația sângelui — cu atâta mai bun apetit. Aceea înse e sigur, că noi nu am fi făcut acela lucru.

În alt loc merse d-l preot (firește că nechemat) la botezul pocăiților cu un ciomag (bătă) mare în mână, era foarte mânios, când văzu, că botezul a fost trecut fără de asistența d-sale. Dară pocăiții erau și așa îndestulați. Mai în alt loc merse d-l preot și făcu așa lucru, că săpă o groapă și alta o astupă, deși era cam frig, dară s'a încălzit săpând și pentru pocăiții o făcu, că ei sunt oameni onorați. Altoro de sigur, că nu ar fi făcut-o nici pentru bani; pocăiților o făcu în cinste.

Oh, domnilor preoți! Dumnezeu vă alduiască, pentru ostăneală. Faceți numai gropi, trageți clopotele, și nu vă temeți, nici ziceți, că pocăiții fug de clopote și de popa „ca dracu de tămăie”, cum o zic oamenii. Nu, nu vă temeți, pocăiții nu sunt așa spărioși de nimica, că ce le pot lor face clopotele sau și preoții? Pocăiții nici nu plâng pentru aceea, și nici nu li rușine; și dacă d-voastră o eugetați în batjocură, noi om primi-o ca de onoare.

„Bim, bam, bim, bam,” așa sună clopotele în fie-care Duminică, și totuși cei mai mulți pentru căl să trag, și dacă le aud, merg rătăcind calea în loc de biserică, la birturi și târguri. Dară pocăiții aud și merg la — adunare. Dapoi asta-l onoarea pocăiților; și atunci să nu se pocăiască oamenii! Pocăiască-se cât de mulți

și nu le fie frică, că atunci le trage d-l preot în cinste clopotele! Să merită dară a se pocăi! Bim, bam!

* * *

A face oare de rugăciune totdeauna interesant, de sigur că nu e o problemă mică; cu atât mai vărtos ar trebui să întoarcem atențiunea noastră spre ele. Duchul, care să descopere în oara de rugăciune, e propriuzis Duchul comunității. Așadar atârnă nespun mult dela aceea, a ținea oarele noastre de rugăciune pe înălțime.

Că mulți membri slabi eugetă, dapoi că-l „numai” o oară de rugăciune, e destul de cunoscut, dară dacă un conducător ar eugeta așa, atunci ar fi aceasta o nedreptate și un păcat în viața comunității. Dela conducător atârnă cel mai mult, pentru aceea ar trebui să iee aminte la o pregătire întreită: 1 pe genunchil sei, 2 în preeugetarea lipselor adunării sale, 3 într'o pregătire bună eu vre-un cuvânt potrivit din scriptură.

Dară el trebuie să afe o contraiubire din partea adunării. E foarte apăsător, când un conducător privește în fețe ostănite, somnoroase, cași să par a-l ruga în chor: „Fă-o seurt, fă-o seurt!” Dară cum îl reinvie, când vede, că este un Duch cald de rugăciune de față! Aici recomandă unul o cântare, dincolo descopere altul prin un obicei deosebit, care-l aduce înaintea Domnului, că el a preugetat mai înainte.

Da, aceasta e, preugetarca de mai înainte! Noi ne-am eugetat-o totdeauna așa, că pe cale spre adunarea de rugăciune ar trebui să ne ocupăm eu întrebarea: Oare ce aduc eu cu eu mine? Dacă ar face frații nostri aceea, atunci de sigur ar fi oarele cele mai multe de rugăciune prea seurte, și nu ar fi nici când neinteresante. Dacă oara de rugăciune e trăgănată, atunci numai de acolo atârnă, că noi suntem trăgănați. Oare cine ar fi altul vina! Pentru aceea

să ne îngrijim în comun, că fie-care oară de rugăciune să-și aibe caracterul ei deosebit, reinvierea ei deosebită și implusul (îndemn) ei deosebit!

Din Wge.

MISSIUNE.

* **Botez în Széplak.** Iubirea Domnului ne-a adunat din mai multe locuri la oaltă cu mai multe suflete, cari voiau să vadă lucrul Domnului, care până acuma era tăcut în părțile noastre, iar astăzi să dă în știre în toate părțile, precum a zis Domnul Isus: „Mergeți în toată lumea și predicați evangelia la toată făptura.” Mare Ev. 16, 15.

Evangelia s'a predicat, și ca rezultat a acestei Evangelic, vestită prin oameni slabi, a fost aceasta convenire în comuna Albeșt, com. Bihor, unde ne-a dat Domnul o nespusă bucurie precând stăteau 31 suflete mântuite în haine albe, așteptând să se împlinească cu ei actul sfântului botez. O mulțime de popor veni cu fr. Țirban dela Petegd și dela Cărăseu iar de altă parte veni o mare mulțime dela Venter și comunele dinprejur, din Bukurvani, Tasádfő, Kotiglet, Dusesd, Kisora, Dobrest și alte mai multe comune.

Actul botezului l-a îndeplinit fr. Țirban, care a cetit mai înainte dela Ev. Matei 28, 18—20, amintind, că aceasta este ordinul Domnului, care și trebuie îndeplinit de fiecare, care crede în Domnul. Poporul stătea și asculta cu mare liniște și privea actul botezului cu mare interes.

După botez a fost introducerea noilor membri prin fr. Țirban, care a cetit la aceasta ocaziune cuvintele dela Romanii 6, 3. După aceste cuvinte și introducerea lor prin rugăciune, s'a serbat cina Domnului întră frați prin frații Doroban și Vasalica din Venter, care, pentru mulțimea poporului, tot la apă s'a îndeplinit. Botezul a fost Duminecă în Iulie 30-lea.

Dec Domnul, că plantele cele slabe să fie totdeauna sprijinite de Duchul seu sfânt, ca să crească și să aducă multă roadă spre mărirea gloriosului seu Nume.

Trimes de M. Doroban.

* **Botezurî.** Multă și mare bucurie ne-a dat iarăși bunul Dumnezeu precând s'a putut serba o zi mare de botez în ziua de 4-lea Iunie în comuna F. györös, unde s'au botezat după mărturisirea credinței lor 8 suflete mântuite în moartea lui Isus prin fr. Țirban; iar cina Domnului s'a servit prin T. Todinea bătrânii adunării din F. tot.

Mai o altă zi mare în Israil ne-a îngăduit bunul Dumnezeu a serba în comuna Rus, cercul Ilandra mare, comitatul Szolnok-Doboka.

Aici au fost oamenii din 25 comune adunați ca să vadă botezul. Ba încă cum am înțeles s'a dat în unele comune vestea prin dobă, că va fi la Rus botez și să meargă cu toți, ca să vadă botezul pocăiților. Noi ne-am cam temut, ca niște oameni slabi, dară Domnul nostru cel iubit a lucrat pentru noi și ne-a păzit în cea mai mare liniște. D-l pretore dela Ilandra mare ne-a dat ajutor, precând a trimes 2 jandarmi, cari să grijască, să nu ni se întâmple ceva în pustietatea cea mare. La 2 oare după amezăzii am mers la apa Someșului, ce curge pe marginea comunei, unde ne-a așteptat o mulțime curioasă de oameni, cari așa știau până acuma, că noi aruncăm în apă pre cci de botezăt; dară când văzură, că noi voim a și vorbi ceva, veniră toți aproape ca să auză ce vorbim noi. Aici stăteau 24 înși îmbrăcați în alb și așteptau cufundarea în apă. Fr. I. Țirban a luat cuvintele dela ev. Matei 3, 13—17 v. De aici a arătat el lucrul cel măreț și tăcut al Domnului, în care a arătat, că în comitatul solnoc-doboca nu s'a făcut încă până acuma.

După vorbire a fost botezul. Au fugit oamenii din toate părțile, ca să

vază, cum să botează. Toți s'au umplut de uimire, când au auzit zicând: Cel ce crede și să botează în numele Tatălui, a Fiului și a Duhului sfânt. După botez s'a împărțit cina Domnului tot acolo la apă, care s'a îndeplinit prin fr. Vicaș, unde a fost arătat, că acesta lucru l-a început Domnul Isus Christos; să nu cugete cineva, că aceasta-i ceva rânduială dela preoți, sau dela pocăiții de astăzi, că aceasta a rămas dela Domnul până astăzi și va fi până la sfârșit.

Ar fi tare bine, dacă mai mulți frați s'ar cugeta la ardeal și dacă nu alteam, arădice glas de cerere către Domnul pentru acest loc și parte de țară. Dară cugete și privească și mai departe: Arădicați ochii vostri spre țarine și vedeți bucatele, că sunt gata, vă așteaptă, mergeți deci la seceri!

Trimes de M. Vicaș.

* **Botezurî în cercul Curticiului.** Cu ajutorul bunului Dumnezeu am avut 3 botezurî în cercul Curticiului, și încă în Pecica s'au botezat 10 suflete pocăita în Iunie 25-lea; în Păuliș am avut botez în Iulie 9-lea, unde s'au botezat 8 suflete rescumpărate și în Iulie 23-lea s'au botezat 24 suflete în Curtici, după ce au depus mai înainte o bună mărturisire despre credința lor în Domnul nostru Isus Christos.

Dee Domnul, că aceste scumpe suflete, nu numai aici jos, ci și în cer sus să le fie scris numele în cartea vieții și ca să fie părtași mării și vieții vecinice.

Trimes de Erdős.

* **Botezurî în cercul Buteniului.** În cercul Buteniului au fost în luna lui Iulie, și încă în 7-lea în Berza și din jur, s'au botezat 23 de suflete. În Buteni a fost botezul în 9-lea, unde s'au botezat 72 suflete din Buteni și jur. În Bonțești s'au botezat 45 suflete, din Bonțești și jur, în Iulie 12-lea. Apoi s'au mai botezat în Pleșcuța 60 suflete, din Pleșcuța și jur.

În toate aceste locuri au fost frații binecuvântați de Domnul. Ascultătorii au fost mulți, cari au privit lucrul lui Dumnezeu cu mare curiositate; au fost inse și batjocuritori. De exemplu în Pleșcuța a fost d-l preot atât de prevenitor, de s'a pus și a tras clopotele, în propria persoană. Poate că d-nea lui, a fi voit să facă conturbare, că mai înainte ordinase altora să facă acela lucru, dară văzând că nu-l ascultă oamenii seî, merse-d-sa și trase clopotele și încă în aceea căldură mare. Așa am mers spre apă petrecuți de sunetul clopotelor, în pași de sărbătoare. Au fost aici mulți oameni veniți și din ardeal, ca să iee parte la botez. Alții au venit să privească lucrul lui Dumnezeu. Actul botezului s'a îndeplinit prin bătrânul nostru frate Cornea.

Dee Domnul binecuvântarea sa peste noile plante, ca să crească, să înflorească și să aducă roadă spre onoarea gloriosului seu Nume.

Trimes de G. Slev Ácsfalva.

* **Dedicație de adunare în Indianopolis.** O nouă bucurie am avut în ziua de Iulie 8-lea în orașul Indianopolis (America), la dedicația (sfințire) casei de misiune, care au dăruit-o frații noștri englezi pentru frații români și pentru alții streini, cari doresc mântuirea lor prin scump sângele Mielului și prețitul păcătoșilor.

Frații noștri englezi, privind cu compatimire la atîta streini, cari sunt aruncați la ușa lor, au deschis o casă de misiune pentru streinii de aici, unde sunt și o câțiva români, din Tulca, Bator și Gurbed.

Pentru aceea casă au colectat tînării din școala de biblie, pentru a se repara 1180 coroane și au cinstit-o fraților români pentru a se aduna ca să se închine Domnului în acela loc, și ca alții se afle poarta cerului și pre Isus în acela locaș.

Dee Domnul multă binecuvântare acestor școlari credincioși, cari au făcut milă cu streinii din orasul numit.

Eu, subscrisul, am fost poftit de frații români și engelezi, de a participa la dedicație, unde era mult popor de diferite limbi. Choral fraților germani ne-a înveselit, de asemenea o multime de frați englezi și surori și câțiva predicatori englezi, cari m'au dat mână frățescă naintea poporului, pentru a participa și a lua acela lucru important la conducere în naintea Domnului și a lucra cu Evangelia între streinii din acest oraș. Serviciul s'a ținut pe stradă, pentru că a fost mult popor și nu au încăput în adunare.

Te rugăm, Doamne Isuse, dă și fi, ca mulți streinii din oraș se fie proprietatea ta, prin care tu să te lauzi, atât prin gură, dară mai mult prin fapte! Și fraților noștri englezi și germani, cari au făcut milă cu streinii de aici, te rog, respălătește-le cu milă, care e mai pre sus de toate jertfele și asupra judecării. Și nouă streinilor, ne dă prosperitate, pentru lățirea și întărirea împărăției tale glorioasă și strălucită. Amin.

Trimes de Tr. Selegean.

* **Botez în Talpoș și M. sic.** Voiesc a face fraților noștri de cunoscut bucuria, care ne-a dat Domnul, ca toți să se bucare cu noi. În ziua de 29 Iulie st. n. a adus Domnul pre fratele nost bătrân, Cornea, la noi, cu care ne-am bucurat mult și tocmal când ne-am fost apucat de lucru ajunse el. Apoi conduse fr. bătrân mai de parte lucrul pânăcând în 30-lea am eșit la apa crișului negru, cu o mare mulțime de popor, cari voiau să vază ceva minune, erau ca la 2000, cari au umplut amândoi termii apei tocmal ca pe zilele lui Ioan botezătorul. La care și fr. Cornea cu însuflețire a esplicat cuvintele dela Ev. Matei 3, 1—6; după care au mărturisit cei 45 înși în haine albe, că după a lor convingere, nesiliți, dorese a fi cufundați în valurile apei, la care s'au împlinit dorințele lor. Dară pe lângă toate încă și choral din Talpoș a răsunat cântarea cea tocmal potrivită:

„Cine-s eu haine albe?“ Cei botezați au fost din Talpoș 19; Bator 5, Mișca 4, Vădas 4, Tot 3, Bodî 2, Ucuriș 2, Șomoșches 2, Cermei 2, Ciumedî 1 și Călăcea 1. Apoi mergând la capela noastră, binișor largă, să umplu așa, că nici nu aveau toți loc. Apoi au luat cam 250 frați parte în cina Domnului, la care fr. bătrân și subscrisul au servit.

A doua zi apoi iarăși ne-am apucat la lucru la Tăgădău și ceea zi la Sic, unde ne-am putut din nou bucura de 20 suflete, cari le-am putut cufunda în numele Domnului în apă. Și aici erau adunați mai din multe locuri, precum din Beli, Tăgădău, Cumănești, Urviș, Gros, Nermigî, Archiș, Carand, Cermei, Șomoșches și altele.

Dec Domnul binecuvântare preste plantele sale cele fragede și rauă din cer Amin.

Trimes de G. Florian.

Congresul cel mare a reuniunii baptistilor în Philadelphia.

Multă bucurie, binecuvântare și desfătare a întins conferința la toți aceia, cari erau de față și au înțeles limba engleză.

Pot spune, că nici când în viața mea, nu am văzut așa convenire. Încă nici aici în America nu s'a ținut asemenea conferință, la care ar fi fost reprezentanții din toată lumea.

O țin de mare privilegiu, că Domnul m'a îngăduit pre mine a vedea pre acești mulți și mari predicatori și a auzi cuvintele lor îndemnătoare: „Ca să propașim, că Isus Christos marele nost rege și conducătorul nost glorios e cu noi și ne conduce la biruință“.

Obiectele cele mai principale ale vorbirilor erau: Venirea împărăției lui Dumnezeu și problema cea mare a baptistilor. Evangelia trebuie pre-

decată tuturor popoarelor și aceasta împlinită și adevărată în viață prin fapte.

Și orașul Philadelphia a luat la cunoștință convenirea noastră și nu numai că la casa orașului a fost congresul bine primit prin iluminatic electrică, ci și primarul (I. E. Reyburg) a salutat pre trimiși în numele orașului.

Nu știu, că ori unde în Europa am fi fost alăta onorați, ca aici; că după festivitate Lună în 26 Iunie după amiază ne-a bine primit în Washington președintele statelor unite (Taft) în casa cea albă unde ne-a prezentat dr. Clifford și d-l președinte ne-a grăit pre fie-care și ne-a dat mâna. La audiență au luat parte mai mult de o mie de bapstisi și aici am avut norocul a fi onorați și de vicepreședintele și de secretarul lui. Așadar reprezentanții celor opt milioane de bapstisi s'au împărțit în mare onoare.

În memoria mea mă întorc înapoi la primirea sărei dintâi. Când dr. Clifford și cei doi secretari ai sei: dr. Shakespear și dr. Prestridge au pășit pe amvon au fost primiți cu mare bucurie și aplaus, în biserica bapstistă numită a „Charului”. Mai mult de cinci miș au cântat: „All hail de prover de Iesu name”, românește: „Cântați mărire lui Isus”. Și aceasta merse cu așa entusiasm, că-mi veniră lacrimi de bucurie.

Dr. Cornwell pe scaunul presidial, a deschis ședința cu cuvintele sale insufletoare. Dr. A. H. Strong, a salutat pre trimiși în numele tuturor bapstistilor din America, mai ales pre Ruși, cari pentru credința lor au suferit așa mult în Siberia. La aceste cuvinte de onoare respunse dr. Clifford și fratele Festler, din St.-Peterburg. Cel dintâi aceea exprimă, că primirea cea plăcută, în care ne-am împărțit ne-a surprins de tot. Cel din urmă a vorbit despre acele împrejurări, cari au împedecat până acuma lățirea adunărilor în Rusia, și

a dat exprimare la aceea speranță, că acuma va veni un period mai bun.

Apoi au propășit reprezentanții țarilor câte unul și au făcut amintire într'o vorbire de câte trei minute, despre însușirile cele mai mari ale misiunii și vorbirile s'au gătat cu câte o cântare sau imnul național. Reprezentantii alor șezeceli de națiuni am auzit aici vorbind, și în biserica cea mare bapstistă numită „Memorial” tot în acest program a curs festivitatea deschiderii congresului. O câteva națiuni voi aminti: Anglia, Vales, Școția, Olanda, Svedia, Dania, Germania, Brazilia, Cuba, Mexico, în care sunt 74 adunări și 3000 membri. America centrală unde sunt 2 milioane membri. Din Africa-de-Sud a fost de față H. Gutsche, aici mai înainte cu 30 ani s'a format întâia adunare și acuma sunt 790 membri.

Fratele Udvarochi a arătat teritoriul Ungariei de misiune și a cerut sprijin, că ar fi bine în aceasta țară a zidi o școală pentru cultivarea predicătorilor. Aceste notițe au fost primite cu interes și aceasta seară primă va rămânea în memoria tuturor celor, ce erau de față.

Am dobândit convingere despre aceea, că lucrul misiunii e într'o bună propășire în lumea întreagă. Domnul Isus, ca Regele nostru, să împărțese într'o recunoaștere și credincioșii o văd de problemă, a vesti națiunilor Evangolia. Cu speranțe bune privim în viitor. Salutare frățească.

I. Rottmayer.

LECȚIUNI DE DUMINECĂ.

Pentru Duminecă în 3 Septembrie.

36. Judecata lui Dumnezeu. (Repetare.)
Isaia 65, 11—16.

Cuvânt de aur: „Depărtează-te de răutate, și fă bine, caută pacea, și urmează-o”. Psalm 34, 14.

Dumnezeu nu are plăcere, a judeca și a pedepsi, a nimici și a condamna.

El voiește a ajuta și a vindeca, a mântui și a ferici. Aceasta pășește în mod de tot deosebit în conservarea sa cătră poporul seu înaintea noastră. Cu ce răbdare a purtat El acest popor, cu ce îndelungă răbdare l-a învățat, cu ce stăruință l-a chemat la pocăință! Dară când nu mai voia nici de cum să asculte de glasul lui Dumnezeu și să împetri inima sa înaintea lui, atunci veni pedeapsa cea serioasă dumnezească, și poporul lui un sfârșit trist și înfricoșat. Cu aceasta cădere și ruinare alui Israel până la ducerea lui în captivitate ne-am ocupat noi în pătrărul trecut, și noi facem bine, dacă om rechema mai odată eugetele și întâmplările generale în mintea noastră.

1. Deja Senacherib venise cu oastea sa înaintea porților Ierusalimului, ca să iee cetatea. Dară atunci existau în Iuda încă alte stări. Senacherib era un lăudăreț măreț, trufaș, și regele Hezekia era un bărbat pios. Atunci era Domnul încă pe partea lui Israel, și pentru aceea trebuia să se îndeperte vrășmașul cu treaba neimplinită. Profetul Isaia putu mângăia pe regele cel desperat și a-l îmbărbăta și-l putu spune, că Dumnezeu privește desprețul păgânilor contra Sionului ca spre sine îndreptat, și după aceasta va și face. „Dacă-l Dumnezeu pentru noi, cine va fi contra noastră?” Chiar și o oaste nenumăroasă ca năsipul mării nu poate nimic face contra poporului seu.

2. Precând Domnul era cu milă și îndurare cătră poporul seu, eugeta El totdeauna la aceea, ce a jurat străbunilor lor, că din acest popor va se vie Mesia. În tot cazul nu ca domnitor, ci mai înainte ca Miel jertfit trebuia să vie cel promis. Așa îl putu vedea profetul Isaia, și așa l-a descris el în modul seu, că ar trebui eugetat, toată rălăcirca ar trebui eschisă. Durere că indeii nici până astăzi nu au cuprins aceasta promisiune. Dară cine și-o poate însuși prin Duhul și mila Domnului, acele

afă mângăiere și curagi, iertare și pace în privirea sufletului și murindului seu Rescumpărător.

3. O de tot deosebită pildă a îndurării și milei lui Dumnezeu am avut noi în nelegiuirea și pocăința lui Manase. El era mai înainte unul din regii cei mai nelegiuiți a regatului lui Iuda. Ce numai să puteau face din urciunile păgâne aceea făcu el, și ce o înriurare nefericită avu el spre popor! Dară atunci veni regele din Asiria. Mai marii lui luară pe Manase captiv și îl duseră la Babilon. Aici, în frica și strămătorarea sa să învăță el a striga cătră Dumnezeu și a se ruga, și pentru că el să poacă din inimă, îl aduse Domnul din nou în regatul seu. Și păcătosul cel mai rău află îndurarea lui Dumnezeu, numai dacă voiește a-și părăsi păcatele. Mulți drepti de sine vor peri în propria lor dreptate, precând mulți sârmanii păcătoși vor deveni pe veci fericiți prin dreptatea lui Christos.

4. Iosia era regele cel din urmă alui Iuda, care ajuta la aceea, a opri ruinul cel tot mai tare amenințator. Manase căută după pocăința sa să aducă după puțință la loc paguba care o făcuse, dară numai cu greu și puțin temeinic și durabil a fi fost rezultatul. Iosia mai putu încă odată introduce o reformație bună. El și ordină să se renoveze templul și cu ocaziunea renovării templului s'a

5. aflat cartea legii. Aceasta înseamnă ne lasă a privi adâne foarte în viața religioasă a poporului! Deci fu cetită cartea cu mare serioșitate, legământul fu învocat cu Dumnezeu și paștile să se barbă iarăși, dară toate acestea erau numai o ultimă flăcărare a luminei stângândă. Idololatria și nemoralitatea conlegată de ea erau deja adâne înrădăcinate, decât ca să fie fost cu puțință o vindecare în fapt radicală. Și reformațiunea cea mai bine eugetată nu mai putu aduce înnoirea eugetării, barem de aceea, care ar fi fost de sus ordinată. De ar fi ieșit ea din căința și pocăința

poporului, atunci ar fi avut un mai bun rezultat. Nici cuvântul serios a profetilor nu mai ajuta nimic.

6. Mai ales Ieremia și-a pus toată puterea, ca de ar fi cu puțință, a păzi poporul de sfârșitul cel groaznic. Cu el făcu și Domnul încercarea cea din urmă în Israel. Ieremia să nu lase nimic din dojenile și amenințările cele aspre și serioase, că doară vor auzi cuiva și se vor pocăi. Dară profetul fu pentru ostâncala sa serioasă vrăsmășit, părțit, și în sfârșit ar fi văzut mai bucuros moartea lui. Totuși până când Domnul voiește a folosi sculele sale, nu le poate nimene strica. El le știe scuti.

7. Sub Iehoiachim făcu Domnul mai o deosebit serioasă încercare, a înduplica poporul sau la întoarcere. Ieremia trebuia să scrie cuvintele sale prin Baruch, ca se fie cetite poporului când va avea ocaziune. Dară deși făcură aceste cuvinte o impresiune mare spre capii poporului, poporul numai cu nepăsare le asculta și nu să pocăi, și Iehoiachim credea, a delătura efectul lor prin aceea, că le arse. Măcar că era un lucru foarte nebul, dară ne arată, că cum era inima regelui.

8. Pericolul să apropia deja. Ierusalimul era deja impresurat sub ultimul seu rege Zedekia. Acela să întoarse după ajutor la Egipt, și când veni vestea, că oastea Egiptenilor să amestecă în treaba lor, să duseră impresurătorii în fapt mai odată. Despre aceasta era mare bucuria în cetate, și acuma să păru așa, ca și când nu s'ar mai împlini profețiile lui Ieremia. Aceasta era încă timpul cel din urmă al îndurării spre pocăință. Dară pocăința rămase, dincontra îndemnătorul cel serios, uricios, profetul Ieremia, fu bătut de capii poporului și aruncat într'o peștere mizerioasă, unde era aproape de perire. Așa trecu și ultima clipă a îndelungei răbdării alui Dumnezeu nefolosită și așa sigilă lipsa catastrofel. Trebuia să ajungă judecata.

9. Aceasta și veni în impresurarea de optsprezece luni a orașului cu

toate lipsele și vaiurile, cari sunt urmarea foametei așa unui oraș. Aceasta veni prin ocuparea orașului, la care s'au întâmplat scene înfiorătoare a uriciunii. Aceasta veni pentru rege, când fu prins, trebuia să vădă, cum fură ucisii fiii și capii lui, ca apoi ca sclav orb, să fie dus legat în Babilonia. Aceasta veni pentru popor, când fu dus în captivitate în Babilonia, sau cel puțin fură strămutați în țări păgâne. Numai Ieremia rămase nevătămat și fu liber. Ferice de acela, ce se teme de Domnul și umblă pe căile lui.

Întrebări: 1. Acei istoric am cercat noi în lecțiunile din urmă? 2. Cum o păți Senacherib, când impresură Ierusalimul? 3. Cum arată Isaia pre Mesia cel promis? 4. Cum o păți regele Manase? 5. Ce fel de rege era Iosia pentru poporul seu? 6. În ce mod fu cartea legii iurăși cea mai însemnată carte? 7. Cum o păți Ieremia, când profeti contra Ierusalimului? 8. Ce făcu Iehoiachim cu cuvintele scrise ale lui Ieremia? 9. Cum ajunsu Ieremia în închisoare? 10. Cine duse pre poporul lui Iuda captiv în Babilonia? 10. Ce ne arată noua aceste lecțiuni cu mare soriositate?

Duminecă în 10 Septembrie.

37. Daniil și pretenii sei.

Daniil 1, 8—20.

Cuvânt de aur: „Bine este a nu mânca carne, nici a bea vin, nici aceea prin care fratele teu să jignește.“ Romanii 14, 21.

Deja la prima împrejurare a Ierusalimului sub Iehoiachim fu o mulțime de tânări duși captivi la Babilonia. Aceasta avea de scop, a-i înstrăina patriei și religiunii lor cât mai de timpuriu, ca se fie mai târziu cu atâta mai potrivii, a guverna poporul cel captiv în înțelesul biruitoarelor. Cu cât mai puțin cuget național, patriotism adevărat să află în ei, cu atâta mai ușor este, a se află în moralul și datinele altor popoare. De acești captivi aparțineau patru tânări din neamul cel mai fruntaș alui Iuda, cari ajunseră acuma la curtea regală, ca în toată privința să se facă din ei chaldei. Li-să dădu și nume chaldeice,

Îi învățară înțelepciune și manieră chaldeică. Dară și dacă de altcum era scopul plănuit bun și ușor de ajuns, la acești ebrei abzise mijlocul folosit. Ei erau din alt material, care nu să lăsa ușor transformat. Sufletul acestor patru era Daniil, pre care noi în multe privințe îl putem recunoaște ca un exemplu vrednic de urmat.

Aici vedem: 1. O hotărîre bună, stătornică. V. 8—13. 2. Un rezultat memorabil, surprinzător. V. 14—20.

Întrebări: 1. Despre cine vorbește mai ales lecțiunea noastră? 2. Cine era Daniil? 3. Cum ajunse el în Babilon? 4. Ce să se întâmple aici cu el? 5. Care hotărîre și-a propus-o el? 6. Care propunere aduse el îngrijitorului? 7. Ce putu el observa după patru-sprezece zile? 8. Ce îngădui el acuma tănărilor? 9. Cum își arată Domnul bunăvoința sa către acești tănări? 10. Cum era examinarea lor naintea regelui? 11. Ce ne învață pre noi aceasta lecțiune foarte exemplară?

Duminecă în 17 Septembrie

38. Cei trei bărbați în cuptorul înfocat.

Daniil 3, 1—30.

Cuvânt de aur: „Domnul îmi este ajutor, și nu mă voi teme, ce-mi va face omul.” Evrei 13, 6.

Despre Daniil și pretenii se tot de o părere cu el am auzit noi în lecțiunea din urmă. Prin esplicarea unui vis fu Daniil arădicat într-o pozițiune înfruntătoare și el să rugă acuma de Nabucodonosor, să dea și pretenilor se pozițiunii în provinciile Babilonice. Despre acești trei bărbați vorbește lecțiunea de astăzi. Ei stau înaintea noastră ca exemple luminătoare a curajului eroic și stătorniciei, precum numai rar îi putem afla în toate veacurile.

Noi aflăm: 1. Fapta nedumnezească și ordinul. V. 1—12. 2. Hotărîre vrednică de urmat. V. 13—23. 3. Ajutor Dumnezeesc și onoare omească. V. 24—30.

Întrebări: 1. Ce fel de chip făcuse Nabucodonosor? 2. Ce să se facă naintea acestui chip? 3. Care pedeapsă era pusă pentru ne-

ascultătorii? 4. Cine să opuse acestul ordin? 5. Ce le porunci acuma regele în persoană? 6. Cu ce-i amenință deosebit? 7. Cum respunseră ei la aceasta? 8. Ce să întâmplă acuma cu ei? 9. Cum o pățiră ei în cuptor? 10. Cine i-a chemat din nou afară? 11. Cum îi onoră acuma Nabucodonosor? 12. Care binecuvântare avu credințioșia lor stătornică ca urmare?

Duminecă în 24 Septembrie.

39. Daniil în groapa leilor.

Daniil 6. 1—28.

Cuvânt de aur: Îngerul lui Iehova tăbărește în jurul celor ce se tem de dînsul și-i mântue.” Psalm 34, 7.

Noi am cunoscut pre Daniil, când era încă un tănăr, în lecțiunea noastră e el un bărbat în vîrstă de cam 80—90 ani. El era mai totdeauna un ofician mai înalt de stat și sub Darie ajunse el la mărirea cea mai înaltă, precând îl puse regele cu mai doi alții ca „gubernator”, care avea să poruncească preste 120 satrapii (domni preste provinciile). Așa am greși, dacă i-am da astăzi titlul de ministru președintele sau cancelar imperial. Dară a afirma o poziție înaltă c o problemă grea, deoarece nu numai că e un lucru cu mare corespundere, ci aduce și efect nefavor și pismă. Aceasta trebuia că și Daniil s'o pătească.

Noi vedem aici: 1. Pismuitorii cei neconstiințioși și planul lor viclean. V. 1—9. 2. Închinătorul cel credințios, stătornic și regele cel slab, amăgit. V. 10—15. 3. Eliberarea cea puternică și pedepsirea cea dreaptă. V. 16—28.

Întrebări: 1. Despre cine vorbește lecțiunea noastră? 2. Sub care rege îl aflăm astăzi? 3. În care poziție trăia el? 4. Cum erau ceilalți oficianii către el? 5. La ce înduplicară el pre regele Darie? 6. Cum stătea Daniil față de acest ordin? 7. Cum o păți el acuma? 8. Cum petrecu deci Daniil și cum Darie aceasta noaptea? 9. Cine l-a scutit pre Daniil? 10. Cum o pățiră acuma părși lui? 11. Ce te învață pre tine aceasta lecțiune în persoană?

Duminecă în 1 Octobree.

A IV-lea pătrar.

40. Profetul Ezekiel ca păzitor.

Ezekiel 3, 1—27.

Cuvânt de aur: „Ascultă deci cuvântul din gura mea, și deschită-ți dela mine.” Ezekiel 3, 17.

Noi avem astăzi de lucru cu profetul Ezekiel. El era fiul lui Busi, din neam fruntaș al preoților (cap. 1, 3.) și fu dus cu Iehoiachim și alții fruntași în captivitate (asemănă 2 Regi 24, 15). Locul unde el petrecea era Tel-Abib lângă țărmurile Chebarului și Chabora, în Mesopotamia de meazănoapte. Acest loc era o colonie și centru al captivilor. Numai în al 5-lea an a captivității lor fu Ezekiel chemat de profet. Aceștia captivi să adunau adeseori în casa lui Ezekiel și el purta întră ei oficiul spiritual de păstor și păzitor.

Aici vedem: 1. Înarmarea lui Ezekiel V. 1—11. 2. Corespunderea lui V. 12—21. 3. Problema lui. V. 22—27.

Întrebări: 1. Despre cine vorbește lecțiunea aceasta? 2. Unde trăia Ezekiel? 3. Ce ne învață mâncarea cârții? 4. Cătră cine să vorbească el cuvântul lui Dumnezeu? 5. Ce zice Domnul despre acest popor? 6. Ce capătă profetul, ca să poată întimpina poporul? 7. Care servicii îi să încredință mai ales? 8. Ce problemă are el la aceasta? 9. Ce voiește Domnul a pretinde dela el? 10. Ce poate el din nou vedea? 11. Ce însemnează cuvântul lui pentru popor?

Pentru Duminecă în 8 Octobree.

41. Fluviul cel viu.

Ezekiel 47, 1—12.

Cuvânt de aur: Apocalips 22, 17.

Avantagiul și premiul învățătorului credincios a școlii de Duminecă.

Învățătorii școlii de Duminecă aparțin membrilor celor mai credincioși, mai nobili și mai desinteresați a adunării Domnului. Ei lucră întră relațiunile cele mai nefavorabile.

Prin chemarea lor sunt ei cam binișor ocupați, totuși trebuie ca să jertfească zilnic mai multe minute la aceea, ca să se pregătească spre învățare; precultivarea lor în cele mai multe cazuri nu e așa, că ar putea ușora activitatea lor; starea lor materială e mărginită și nu sunt în stare ași câștiga o bibliotecă; învățăceii lor numai rar le aduc bucurie și cele mai de multe ori pun pe probă îndelunga lor răbdare; cea mai mare parte a membrilor adunării nu ia în samă lucrul lor cum s'ar cuveni; ba încă și rezultatele dorite și pretinse să lasă foarte mult așteptate. Pe lângă aceasta să mai adaugă la marea lor problemă și știința corespunderii și slăbiciunii, că dacă iau bine sama la datorințele acelea, cari zac pe ei, devin de multe ori așa de clătinațori și deserați, că mai că s'ar lăsa de lucru, dacă nu l-ar iubi și dacă nu ar fi lipit de inima lor.

Sunt mai mulți tănări și tănăre credincioși, cari să tem de primirea vreunui servicii, care cuprinde în sine corespundere serioasă și datorință sfântă și în umilința lor reu înțelească să judecă a fi nepotrivit la aceea.

Așa unora li de lipsă îmbărbătirea și înduplicarea pretenoasă, ca apoi cu îndrăzneală și sîrguință înoită să se apuce de lucrul cel plăcut, dară greu. Pentru aceea să vedem acuma avantagiul și premiul (resplata) învățătorului credincios a școlii de Duminecă.

1. Ca lucrătorul țarinei lui Dumnezeu învățătorul cel credincios va gusta mai nainte fructele lucrului seu pe țarina misiunii, și încă atunci deja, când s'apucă în liniște la studiarea sfintei scripturi și la rugăciune. „Prin cercarea zilnică a sfintei scripturi învățătorul cel credincios își adună așa tesaure prețioase, cari — prepus, că el e într'adevăr pios (dacă nu fătărește) — îi vor fi mai prețioase în viață decât aurul cel mai curat, care apoi atât în viața, cât și în moartea lor aduc binecuvântări

neprețuite pentru el." Așa viața cea sufletească, omul cel din lăuntru crește, și se desvoulă în el după trecerea mai multor ani poate învățătorul credincios a școlii de Duminecă să fie un stâlp tare în casa Domnului.

2. Modul de umblare cu copiii îl înveselește și-i recrează umoarea, ca o preumblare în pădurea cea verde. Cine voiește a fi mult timp tânăr și a rămănea vesel, rămână numai multă vreme învățător activ a școlii de Duminecă.

3. E adevăr, că rezultatul lucrului credincios la copii, mult să lasa așteptat, dară când va veni vremea Domnului, îndată se va ivi. Dară un sânt nespus de bucurie străbate inima învățătorului, când după lungă ostăneală plină de iubire poate vedea pre învățăcelul seu prin conducerea Mântuitorului seu ca un fiu fericit rescumpărat alui Dumnezeu, umblând pe calea vieții. La așa experiențe numai după lucru și ostăneală de mai mulți ani putem ajunge.

4. Mulțămita părinților și rudeniilor, tot așa și a copiilor e adevăr, că nu totdeauna vine la iveală, dară învățătorul credincios poate fi de tot sigur într'aceea, că ostăneala lui abizicătoare de sine mult mai mulți o prețuiesc nalt și nu uită de aceea, precum el o cugetă.

Odată cumva ca o surprindere îl va întâmpina din nou în piața vieții pre învățătorul școlii de Duminecă care lucră de mulți ani un fost învățăcel al seu și nu rar poate cunoaște, că cât de iubit și mulțămitor să afle în inima învățăcelului de odinioară ostăneala lui.

Mustrare.

Cu privire la recunoștință precum și la nerecunoștință, suntem siliți să facem aici puțină observare, sau mai bine zis o firă de mustrare.

În numerele trecute a acestei foi mai de multe ori s'a scris despre a-

cest lucru, încât toți la care le place să asculte, au putut să înțeleagă, că de ce să se țină. Au fost îndemnări scrise de noi, și și trimeasă chiar de către frații noștri englezi, ca să nu ne mai certăm și să nu mai cerem samă unul dela altul despre recunoștință și nerecunoștință, ci să fim toți frați fără privire la aceasta, că suntem toți al lui Christos și cu ea, și fără ea.

Aceste și asemenea acestora au fost publicate în foaia aceasta, ba încă am avut norocire a vedea în mijlocul nostru pe unii și dintre frații mai sus amintiți, și dacă cineva nu ar fi luată sama la cele scrise în foi, au putut să auză din gura lor, precum neau îndemnat la iubire și la unire și fr. englezi.

Cu toate aceste însă ni se scrie, că unii frați totuși nu înceată a trece peste hotar, și se iau și se duc pe la alte adunări condemnând pe frați și făcând desbinare între ei, zicându-le că să nu mai urmeze cu frații cei recunoscuți, că aceia nu sunt pe calea cea adevărată, și așa mai departe. Este de însămnat, că acestea adunări prin fr. recunoscuți s'au înființat, aparțin adunării lor și totuși încă nu sunt trecuți la recunoștință, și precum ne scriu, ei nici nu știu despre acest lucru, ci numai despre Christos și pocăință și încă nici dela popă nu s'au ras.

Nu știm, dacă acest lucru se întâmplă și din partea cealaltă ori nu, dar destul de rău lucră ori și care, care nu respectează lucrul altuia și îndemnarca acelor frați înțelepți pe cari iau văzut cu ochii și dela cari a trecut pocăința la noi; dar ei vreau să știe mai bine și decât aceia, și nu iau sama la cuvintele apostolului ce zice: „Și eu fraților când am venit la voi . . . nu mi-am propus a ști între voi altceva, decât numai pe Christos Isus pre cel răstignit“ 1 Cor. c. 2 v. 1. 2. Cari nu știu acesteia regulă, aceia ar fi mai bine să șază acasă în satul lor și să se învețe a se pocăi mai bine, decât să scanda-

lizeze pe alții, făcându-se vrednici de osândă. Matei 18, 6.

Iar voi cei ce ați primit odată pe Christos în inimile voastre, și ați dobândit iertarea păcatelor voastre și darul Duhului Sfânt, nu trebuie să vă temeți că nu vă veți mântui, dacă aceste le aveți, numai să le aveți într'adevăr! Și atunci nimenea nu vă poate condamna căci scris este: „Nu este acum nici o condamnare celor ce sânt întru Christos.” Romani c. 8, v. 1.

Spre liniștirea tuturor fraților amintim aici, că frații noștri din Budapesta atât cei recunoscuți cât și cei cari nu sunt în recunoștință pentru la olaltă în cea mai bună înțelegere, umblă și se bucură la olaltă iar într'aceasta predicătorii umblă înainte, precum și fr. Meyer, Udvarnoki, Preus și Csopják, cari predică unul în adunarea altuia, fără să facă cea mai mică imputare (aruncare în față) pentru recunoștință.

Ar putea să învețe și cei dela sale iubire frățească din acești frați bătrâni și înțelepți, și să nu mai caute cine cei; căci Domnul nu după starea din afară ne-a judeca, ci după cum am făcut voia lui.

Domnul Isus să ne lumineze pe toți:

fr. in D. Mihai Brumar

INVITARE.

După cum am mai publicat, că în Septembrie 8-lea st. n. va fi în Bpesta festivitatea coriștilor; la care sunt chemați cu iubire și frații noștri români, a participa cât de mulți. Este un program ales, bogat și foarte frumos. Veniți numai!

Brînda, Dan, Fericean, Lazar, Brola, Medrea, Vilmos și alții nenumiți veniți și voi!

Salutare de cântăreț Berbecar

PAZĂ!!

(II. Ep. Ioan 10 v.)

Kozste László (cum să scrie el), adecă Vasilie Costea, din Győrővásárhely, care era membru adunării noastre și câțva timp și

lucrător, s'a abătut dela adevăr și a urmat lui Suciu Matei. Frații noștri sunt îndemnați, a se feri de el și a nu-l primi nici în adunări și nici în căs, că astăzi nu-l nici predicător nici membru în adunarea noastră.

POȘTA REDACȚIEI.

Fr. Florian, Babo F. győrös, Mihănea P. K. Feketető, Bodia A. Petroșeni și L. Jurconi Furdia, sunt rugați, a ne scria, că Razele aurorei pentru un an întreg le-ați abonat, sau numai pentru a singură dată? Adunările cele mari pentru ce nu abonează Rezele aurorei?

Cântăreții cari au cântările: Sus contra valurilor. Suflete lasă trupul și Sub o salea supărată, facă bine, a le trimete cu grabire la redacție în Körösbökény.

M. Cițmaș, Chicago. Cărțile cu note nu vor fi cu grabă gata. Fr. M. Muntean scrie, că a căpătat banii trimiși de d-ța și i-a împărțit la 7 surori văduve.

Juga A. Nyustya. Care numeri nu i-ai căpătat? **Erdős:** Ai întârziat. Salutare la toți. **Berbecar.**

PUBLICĂRI.

Fratele **Mihai Brumar** se va muta dela Budapesta la Criș Topa; scrieri să nu se trimetă la el, până nu se va regula cu locuința.

— **Patru anotimpuri.** Călimdarul poporului creștin pe anul 1912 e sub tipar și ar fi bine, dacă iubiții noștri cetitorii s'ar îngriji la vreme, ași procura, deoarece în anul trecut s'a întâmplat în unele locuri, că nu s'au ajuns la toți cari ar fi dorit să aibe. Prețul de exemplar e 40 fl. și 5 fl. portul poștal. Mai multe să dau mai ieftin, după cum s'au dat și în anul teut.

— **Cărțile cu note,** după cari coriștii noștri doresc atata, sunt sub tipar și să poate procura înainte, deși nu va fi curând gata. Vor fi în ca cam peste 300 cântări.

Cärticica „Sămbăta sau Dumineca” e sub tipar și să poată căpăta la: Welker Jozsef Budapest VII., Hársfa u. 33. Prețul 14 filori.

— **Un calfă** de jococar să caută; să fie frate ori preten. Adresa: Brinda Todor Szücs m. Körösbökény Arad m.

— **Să caută** un copil sănătos ca învățăcel inas) de rotar. Care are voie, poate scria a Zsulán Romulus bognár m. Kürtös, Arad m.

Redactor coresponsabil:

VASILIU BERBECAR.